

jeg noterer altsaa, at, om man end i Aar har gjort et langt og i det Mindste tilsyneladende meget bestemt Skridt i den Retning ogsaa at faae de mishandlede, de slet lønede kommunale Bestillingsmænd med til Understøttelse af Statskassen, er det ikke endnu lykkedes at faae gjort Skridtet helt ud; der er endnu en hel Del Andre, som kunne bringes frem paa denne Maade. Jeg tror nok, det skal komme til at staa klart, trods alle Forsøg paa at rokke derved, at Analogien af, hvad Lovgivningsmagten nu et Par Gange har vedtaget for Statens Embedsmænds Vedkommende, maa føre til, at man, naar man erkjender, at de kommunale Bestillingsmænd — særlig Skolelærerne for at blive ved dem — ogsaa trænge til en lignende Forbedring, ved Lov paalægger Kommunerne at udrede et Tillæg til disse Embedsmænds Lønning; men Analogien kan aldrig noensinde føre til, at dette Tillæg skal udredes af Statskassen; det er umuligt. Dersom man vil sige, at Kommunerne under de nuværende trykkende Forhold ikke vel have Raad til at betale et saadant Dyrctidstillæg, hvormod Statskassen, taffet være Finantsministerens Raaholdenhed paa Statterne og det ærede Things Mangel paa Beredvillighed til at bevilge nødvendige Statsudgifter, er vel forsynet med Penge, kan dette i alt Fald ikke føre videre end til, at man af Statskassen kommer til at understøtte de Kommuner, som ikke ere i Stand til af egne Midler at udrede Dyrctidstillæg til deres Bestillingsmænd. Dette vil blive Konsekvensen, men de Herrer ville se, at vi da komme meget nær til Lansen fra ijsor, den nemlig, kun at udrede Statsstusud til de Skolefond, af hvilke Skoleaarende vedtage Bidrag til Lønningsforbedring for Kommunernes Skolelærere; det er netop den Vej, vi da maa følge. Jeg tror altsaa, at det ærede Udvalg flertal, naar det vilde være gaaet logisk konsekvent frem fra sit Udgangspunkt: „Lige Trang paa begge Steder“, nødvendigtvis maatte være kommet til et af de to Maal, jeg her har angivet, men umuligt kunde komme til det, det har foreslaaet, hvilket hverken er mer eller mindre end et direkte Tilflugt af Statskassen til de enkelte Skolelærere. — Jeg tillod mig igaar i al Almindelighed at minde om, at der var en Tid, da man ogsaa her i denne Sal godkjendte — ogsaa fra den Side, som nu er flertallet i denne Sal — den gode gamle parlamentariske Regel, at en Repræsentation ikke skal søge at paanøde en Regjering Penge, men det synes, at denne Grindring just ikke er falden i god Jord. Man har blandt Andet taget Anledning deraf til at ville minde mig om, at en Regjering, som ikke hylder den saakaldte — det var den ærede Kælers Udtryk — Parlamentarisme, heller ikke har nogen Ret til at forlange, at denne Regel bliver iagttaget lige over for den. Jeg kan nu ikke se rettere, end at der er en meget stor Forskjel paa at være en Tilhænger af dette saakaldte parlamenta-

riske System og at sætte Pris paa, at de gode gamle parlamentariske Regler blive iagttagne, hvilket, saa vidt jeg kan skjønne, ikke har noget med den saakaldte Parlamentarisme at bestille. Det var indserligt saa langt fra at være min Hovedindvending imod dette mærkværdige Forslag under Nr. 173 B, at det kun var i Forbigaaende, jeg tillod mig at bringe den gode gamle Regel i Grindring. Naar den ærede Ordfører vilde gjøre gjældende, at det ikke var Thinget, der vilde paanøde Regjeringen en Sum, men at Regjeringen selv havde forlanat Summen, har den ærede Ordfører forsaavidt Ret, som de 2 Summer ligne hinanden meget, da de begge lyde paa 300,000 Kr. Vaade den Sum, som Udvalgsflertallet foreslaar opsørt paa Finantsloven, og den Sum, som vilde være kommen Statskassen til Byrde, dersom det særlige Lovforslag var vedtaget, er 300,000 Kr.; men jeg tvivler dog om, at den ærede Ordfører for Alvor vil gjøre gjældende, at Regjeringen da ogsaa har forlangt 300,000 Kr. paa Aarets Finantslov. Det forekommer mig, at der er meget stor Forskjel paa at forelægge en Lov, hvis Vedtagelse vilde medføre en Byrde af en bestemt Størrelse paa Finantsloven, og at foreslaa den samme Sum under en ganske anden Form som et enkelt Aars Udgift. Det, at Summerne tilfældigvis ere ligestore, har dog i Virkeligheden slet ingen Indflydelse paa Sagen. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) vilde berøve mig ethvert Haab om, at Rigsdagen endnu i denne Samling kunde blive til Sinds at vedtage et særligt Lovforslag om en varig Forbedring i Skolelærernes Stilling. Det skulde gjøre mig meget ondt, om det ærede Medlem skulde have Ret deri; jeg og mange Andre vilde beklage det meget. I Et havde det ærede Medlem ubetinget Uret, nemlig i at sige, at Vedtagelsen af et saadant Lovforslag vilde være umuligt, fordi han havde paavist, at det af Regjeringen forelagte Lovforslag førte til nogle af ham angivne urimelige Konsekvenser. Jeg kan hverken stadfæste det ærede Medlems Udtalelse om, at Ingen havde modbevist ham, og heller ikke godkjende den, da jeg ikke har fulgt de paagjældende Forhandlinger, ikke har været tilstede ved dem og heller ikke har haft Leilighed til senere at gjøre mig bekendt med dem i den Grad, at jeg kan have nogen Mening derom, men saameget er dog soleklart, at selv om det ærede Medlem havde bevist, hvad han mener at have bevist, er det dermed paa ingen Maade givet, at der ikke af dette af ham og mange Andre forfæstede Lovforslag kunde være fremkommet et Lovforslag, som ikke havde haft de Mangler, det ærede Medlem fandt, at der flæbede ved Regjeringsforslaget, men som havde været fuldt antageligt for Regjeringen og det andet Thing. Nei, det ærede Medlem kan ikke paa den Maade slippe bort fra sit Medansvar for, at en Lov ikke er kommen til Forhandling, som vilde have kunnet